

Ivan Lupták

**Pan Bůh
a paní Bohová
mají krizi**

P R
O S T
O R

**P R
O S T
O R**

Ivan Lupták

**P R
O S T
O R**

Ivan Lupták

**Pan Bůh
a paní Bohová
mají krizi**

Praha, 2025

**P R
O S T
O R**

© Ivan Lupták 2025
Cover illustration © Jakub Kouřil 2025
© PROSTOR 2025

ISBN 978-80-7260-640-5

Všem dětem z peřínáku

6 let

Dneska jsme se přestěhovali do bytu po máminejch rodičích. Babička umřela minulý léto a teď i děda. Máma ho našla doma už mrtvýho. Potkali jsme s tátou na ulici nějakýho jeho známýho a táta mu řekl, že dědu klepla Pepka. Nevím, kdo to je, ale v tom případě to byla vražda.

Představuju si to asi takhle, děda stojí v kuchyni a vaří, protože on pořád něco vařil, krájí třeba cibuli nebo něco takovýho a vtom tajně vejde do bytu ta Pepka, jenže děda ji přes bublání všech těch hrnců nemůže slyšet, a tak se Pepka potichouнку s palicí v ruce proplíží až k němu, a když stojí těsně za ním, pořádně se napřáhne a vši silou ho praští přímo do hlavy, pak uteče a děda se skácí k zemi, kde ho pak najde máma.

Byt je malej. Já sice svůj pokoj mám, ale rodiče nemaj ložnici, musej spát v obejváku na rozkládacím gauči. V podstatě jsme přišli jen s pár věcmá, všechno jsme nacpali do našeho žigulíka. Byt je celej zařízenej. Všechno je takový hodně veliký a starý, kulatej stůl v kuchyni, mohutný křesla se silnejma opěrkama, hodiny na zdi a obejvací stěna se skoro dotýká stropu. Působí to, jako by obr bydlel u skřítky. Taký nám po dědovi zbylo video, koupil ho v Německu na nějakým zájezdě. On často někam cestoval. Jednou přivez i takovej velkej bílej kávovar, ale to už nevím odkud, všichni jsme se u něj sešli, máma, táta, já a teta Józka.

Děda kávovar zapnul, chvílku bylo úplně ticho a pak v něm začalo hlasitě něco praskat, vycházela z něj pára a viděl jsem, jak rodiče i teta Józka znervózněli. Buďte v klidu, dětičky, za chvílku bude kávička, jakou jste ještě nikdy nepili, povídal děda opřenej o židli, jenomže to už se kuchyní šířil strašnej smrad, protože kávovar se začal roztekat jak polárkovéj dort na sluníčku. Než stačil kdokoliv něco udělat, zbyla z něj jen taková bez-tvará placka, která nešla z kuchyňský linky seškrábat. Ještě dneska je tam pořád vidět flek.

U mě v pokoji je velká skříň, peřinák a postel. Na zemi je novej koberec, ten koupil ještě děda, než ho klepla ta paní. Kromě okna, ze kterýho mám výhled na les, už v pokoji nic nemám. Teda málem bych zapomněl na urny s babičkou a dědou, který mám vystavený na tý skříni. Ne že bych to chtěl, prostě je tam dala máma, protože do obejváku se asi nehodily. Na urnách jsou napsaný jejich jména, kdy se narodili a kdy umřeli, ale nepřečtu to, protože ještě nechodím do školy a číst neumím. Ale co fakt nechápu je, jak je možný, že se dokázali do tak malejch uren nacpat. Třeba děda byl hrozně velkej a tlustej, tak jak ho tam naskládali? Rodiče mi to ale nechtěj vysvětlit. Máma si občas urnu s babičkou bere s sebou do koupelny, zamkne se tam a já přes dveře slyším, jak vzlyká. Pak vyjde s očima úplně červenýma a říká, ach jo, ach jo. Odteď tam určitě bude brát i dědu. Každopádně nás v jednom kuse ujišťuje, teda hlavně sebe, že tu s náma babička s dědou pořád jsou. Tak s nima občas mluvím

a říkám jim, že jestli tu teda jsou, ať třeba otevrou okno nebo skříň nebo ať umyjou nádobí, co je ve dřezu, abych ho nemusel mejt já. Ale nejsou tu, protože nikdy nic neotevrou, ničím nepohnou ani nic neumyjou. Nebo se jim třeba nechce, to je taky možný, člověk už je k ničemu přece nepřinutí.

První noc mám noční můru. Jsem v našem starým bytě a ležím oblečenej ve vypuštěný vaně. Z toho místa, kam odtejká voda, vyleze obrovskej pavouk a zmizí mi v nohavici. Chci ho z ní vyklepat, ale nejde to, cejtím, jak mi leze po lejtku. Do toho se objeví další pavouk a za ním další a další. Všichni po mně lezou. Beru je do prstů, i když z nich mám hrůzu, a drtím je o zeď. Jenomže je jich víc a víc, nestíhám je zabíjet. Pak začnou vylezat i z umyvadla a ze škvíry ve dveřích. Už je mám úplně všude po těle, hlavně ve vlasech, dostávají se mi do uší a do nosu a taky do pusy. Můžu strachy zešílet. Probudím se celej mokrej, ale pořád po mně ty hnusáci hnusný lezou, tak řvu jak pominutej, dokud nepřijde máma nebo táta. Pak se vysvětlí, že ty odporný pavouci nebyli pavouci, ale čůrky potu, co mi stejkaly po těle.

Taky začnu chodit do nový školky. Už když se k ní ráno blížíme, začnu mít v břiše nepříjemnej pocit a stisknu mámě ruku. Kolem budovy je takovej zvláštní smrádek, kterej nedokážu popsat. Prostě smrad, no. Máma opatrně zmáčkne zvonek a chvilku nato se v prosklenejch dveřích, na kterejch je namalovaný sluníčko, zjeví taková stará paní v modrým plášti s fialovou hlavou a velkejma brejlema. Vpustí nás dovnitř a hned

se dá do řeči s mámou, vysvětluje jí, kde co je, jak co funguje a tak. Ale vlastně je neposlouchám, rozhlížím se kolem sebe a pomalu se soukám z bundy. Máma mi podá přezůvky a ani se na mě nepodívá. Pořád se věnuje tý paní. Vůbec se mi tu nelíbí.

Tak tě u nás pěkně vítám, Julo, řekne a dlaní mi rozčuchá vlasy, já se jmenuju Věruška, ano?

Podívám se na mámu a vevnitř ze všech sil křičím, pomoooooc! Jenže máma tenhle můj hlas nikdy neslyší. Ještě Věrušce moc za všechno poděkuje, rozloučí se a zmizí. Věruška za mámou zamkne, položí mi ruku na záda a začne mě tlačit do třídy.

Děti, přestaňte si na chvílku hrát a pojdte přivítat nového kamaráda, zavolá na celou místnost takovým rozbitým hlasem. Všichni se přestanou hejbat a zíraj na mě. Tohle je Jula, ano? Julo, utíkej si hrát s ostatními, přikáže mi a popostrčí mě. A všichni zas pokračují v tom, co dělali předtím. Nikdo o mě nezavadí ani pohledem, ale vůbec mi to nevádí, naopak. Sednu si ke stolu, kde jsou papíry s pastelkami, a začnu si malovat. Ale dělám jen jako že si maluju, ve skutečnosti všechny nenápadně sleduju.

Vlastně to tady vypadá jako v té školce, kam jsem chodil doteď. Jsou tu velké okna a na nich hodně kyttek, na zdech visej barevný obrázky, jsou tu úplně stejný stolky a židle i ty dlouhý lavičky a taky je tu ta oranžová kuchyňka. Děti kolem jsou taky takový ušmudlaný. Takže je to stejně strašný jako předtím.

K obědu je rajská, ale vůbec není dobrá. Modlím

se, aby se po obědě nešlo spát, říkám si, že třeba tady se to takhle nedělá. Bohužel dělá. Asi je to všude stejný. Naženou nás do kumbálu, kde se musíme převlíknout do pyžam, a pak zalezeme do nachystaných postelí. A pak je rázem ticho. Zavřu oči, ale samozřejmě nemůžu usnout. Převaluju se ze strany na stranu a najednou cejtím, jak do mě někdo strká a říká, tak vstáváme, Julo, vstáváme. Honem! A já jsem úplně mimo, protože jsem přece jenom usnul. Tohleto vážně nechápu. Proč nás nutěj chodit spát, když se nám nechce, a když teda usneme, proč nás buděj? Vylezu z postele a jsem takovej bez nálady. Zejtra půjdu „po o“, jinak udělám scénu. Ale to už ve dveřích stojí táta a jde se domů. No konečně!

Venku na tebe čeká překvapení, povídá mi, zatímco si neobratně zavazuju tkaničky u bot. Nevím, jak bych to popsal, ale úplně mě radostí zalechtaj oči a vystřelím ven. Před brankou stojí děda Čorobiš. Běžím k němu a on ke mně natáhne ruku. Potřeseme si, jak to dělaj dospěláci, jako třeba táta nedávno s nějakou paní v bance nebo tuhle s tím pánem na ulici.

Děda Čorobiš je ze Slovenska a pořád mě napomíná. Říká, čo robiš! Tak jsem ho tak pojmenoval. K dědovi je to daleko, takže tam moc nejezdíme, jen v létě na pár dní. A občas Čorobiš přijede za náma. Je to muzikant a v Polsku kupuje hnusnou čokoládu, kterou pak prodává. Jdeme po ulici, kopu do kamínků a on mi, tak aby to neviděl táta, strhne pohlavek. Myslím, že si myslí, že jsem nevychovaný. Moc tý jeho

řeči nerozumím, něco mi vykládá, já na něj koukám a keju hlavou jakože jo jo, pak najednou skončí, hledí na mě, asi čeká, že mu něco odpovím, ale já nevím, co mu mám říct, protože jsem ničemu nerozuměl. Takže moc si nepovídáme. Má málo vlasů a každý odpoledne usne vsedě na gauči. Dá si nohu přes nohu, ruce položí na břicho a podřimuje.

Nefajči, říká vždycky tátovi, když si zapálí cigaretu. Čorobíš kdysi taky fajčil, ale pak měl z toho nějakou nemoc, táta říká raka, a tak s tím musel přestat. A proto tátu pořád napomíná. Musel to bejt ale hodně velké rak, protože má jizvu od krku skoro až po břicho. Jednou jsem ji zahlídnul, když si převlíkal košili.

Při procházce v lese narazíme na zatoulanýho psa. Je obrovskej a sedí na cestě. Zastavíme se, táta si mě schová za záda a čekáme, co pes udělá. Ale on jen sedí a kňučí, protože se určitě ztratil a bojí se. Je celej černej. Táta s dědou rozhodnou, že se radši vrátíme, a tak jdeme pomalu zpátky, jenomže ten pes jde za náma. Drží se nás až k baráku. Táta k němu dojde, opatrně ho pohladí po hlavě a on mu olízne ruku. Tak pojď, ty obludo, řekne nakonec a od té chvíle máme psa. Pojmenujeme ho Čert.

Máma přijde domů z práce a hned na chodbě vyjekne, co je to za potvoru? a drží se u srdce. Táta ji odvede do kuchyně a tam vyjekne znovu, tatínku, no vy jste mi dal! Co tady děláte? A ten pes je váš nebo co? Děda jí podá ruku a políbí ji na obě tváře.

Čert je pašák, protože umí sedni, lehni a podej

pac. Když sedí, je skoro velkej jako já. Táta říká, že je to kříženec, a máma na něj šišlá, ty ší naleženej, že jo? On na ni dělá ty svý smutný oči a naklání hlavu ze strany na stranu.

Táta vyrábí letáky, na který píše, že jsme našli psa a ať se nám jeho majitel ozve. Pomáhám mu s tím, ale nechci, aby si pro Čerta přišli. Je už přece náš.

Čorobiš spí se mnou v pokoji na zemi ve spacáku a chrápe. Oblečení, který si úhledně srovnal přes opěradlo židle, hází na zeď strašidelnej stín. Je to hlava podivnýho tvaru s rohama. Přesvědčuju sám sebe, že to nic není, že je to jen pitomej stín, navíc je tu děda, kterej mě ochrání, kdyby se z toho vyloupnul bubák. Ale nemůžu kvůli tomu usnout a každou chvilku musím otevřít oči a zkontrolovat to. Nakonec vstanu a radši oblečení přerovná. Podívám se na zeď, dobrý, teď je všechno v pořádku, zašeptám a vrátím se do postele. Usnu.

Děda žije sám. S babičkou se rozvedli už kdysi dávno a táta zůstal s ním. Prej ho nechtěla a utekla někam pryč a už se nikdy neukázala. Já nevím, ale já bysem chtěl vědět, jak vypadá. Jestli má světlý vlasy nebo tmavý. Jestli má zelený oči jako třeba moje máma. Jestli je malá nebo vysoká. Táta říká, že si ji nepamatuje, že byl ještě menší než já, když odešla.

Jako malej jsem si myslel, že dědové a babička jsou úplně cizí lidi, který jsme potkali třeba na ulici nebo ve frontě v masně a táta s mámou je poprosili, jestli by mi ty dědy a babičku nedělali.

Dobrý den, můžu vás poprosit, já mám tady malýho syna, nedělal byste mu dědu?

Ale jo, proč ne, rád.

Ale pak mi to máma vysvětlila, že oni jsou to jejich rodiče, stejně jako jsou máma a táta rodiče moji.

Vyprovázíme Čorobiše na nádraží. Pohladí mě po hlavě a zamumlá něco ve smyslu, abych nezlobil, a pak mi vrazí do ruky nějakou bankovku. Páni, moje první peníze. Mámě dá pusku a zmizí ve vlaku. Táta mi peníze okamžitě vezme.

Ty jsou přece moje, protestuju.

Už ne.

To není fér, dupnu nohou.

To život není, zvykneš si, utrousí tak nějak do větru, jako by to ani nepatřilo mně. Pak děda stáhne okno a vystrčí ven hlavu. Stojíme tam pod ním, ale nikdo nic neříká. Táta mě celou dobu pevně drží za ruku, abych se v tom davu neztratil. Ozve se píšťalka a vlak se dá pomalu do pohybu. Děda mává nám a my máváme jemu. Usmívá se, a když už je hodně malej, zaleze. Tunel v dálce vlak vcucne a mně najednou dojde, že už je to můj poslední děda. Je mi z toho smutno, protože je nás málo. Jen táta, máma, já a děda, kterej ale žije daleko. Počkat, vždyť teď máme vlastně Čerta.

Mami, dala bys mi ten velkej talíř?

Už zas? a hrábne do skříňky v kuchyňský lince, na, tu máš.

Z věšáku v chodbě si vezmu klíče, zalezu k sobě

do pokoje, odemknu si jakože auto, nastoupím do něj a z talíře je rázem volant.

Motor naskočí až napotřetí, pak zařadím zpátečku, vytočím se pravým bokem dozadu, abych viděl přes zadní okno na cestu, a vycouvám. Musím opatrně, hned vedle mě stojí sousedovo nové auto, tak abych mu ho neodřel. Teprve pak se připoutám, zařadím jedničku a projedu dlouhou ulicí až na konec, kde se dám doprava. Svítí mi do očí sluníčko, a tak si musím dát dolů stínítko, abych líp viděl na cestu. Projíždím kolem mojí nový školky, a když dojedu na velkou křižovatku, zastavím, protože je tam stopka. Rozhlídnu se na obě strany, zprava se blíží červený auto, počkám, až projede, cože, za volantem je ženská? krouším nevěřičně hlavou a pokračuju rovně v cestě. Vlevo je benzínka. Podívám se na stav nádrže, ručička už je v červeném poli. Hodím blinkr a zajedu ke stojanu. Když zastavím, cukne to. Sakra, ta spojka zas zlobí. Natankuju plnou a koukám, jak mi zadní dveře trochu reznou. Ve chvíli, kdy zavírám nádrž, mě to napadne. Ujedu bez placení. Jakoby nic nasednu do auta, nastartuju hned napoprvý, kola se na místě protočí, udělá to hroznej rámus a pak auto vystřelí vpřed. Ve zpětným zrcátku vidím černou stopu po pneumatikách a pumpaře, jak se ztrácí v dýmu a cosi na mě huláká.

Ted' mi dochází, co jsem to vlastně udělal, ale už to nemůžu vrátit zpátky, jsem na scestí. Zapnu rádio a otřu si čelo. Je tu varování pro všechny řidiče, zloděj v tmavě červeném žigulíku, který nezaplatil za

natankování, ujíždí vysokou rychlostí před spravedlností. Buďte opatrní, pokud na něj na silnici narazíte, raději se mu vyhněte.

V dálce zaslechnu policejní houkačky. Už je to tady, teď začne honička. Auto zákona se za mnou vyřítí ze zatáčky a rychle se blíží. Sešlápnu plyn až na podlahu. Za chvíli už za mnou jedou tři auta a všechny maj puštěný sirény, je to děsnej kravál. Oběma rukama držím volant a směju se jak blázen. Tak podťe, podťe, volám na ně a do zpětnýho zrcátka cením zuby. Pak ucejtím jemnej náraz, to doráže chlupatý. To jsem zaslechnul v televizi, že poldům se říká chlupatý. Natáhnu se do kastlíku ke spolujezdci a vytáhnu bouchačku. Stáhnu okýnko a vysázím celej zásobník do auta za mnou, prostřelím mu obě přední kola, a když se ohlídnou, na vlastní oči vidím, jak se ve smyku přetáčí na bok, pak na střechu a vzápětí se ozve strašlivej výbuch a z auta šlehaj obrovský plameny.

V rádiu hystericky křičí, pozor, pozor, ujíždějící řidič tmavě červeného žigulíku je extrémně nebezpečný. Opakuji, extrémně nebezpečný, raději vůbec nevycházejte na ulici. Pak se nade mnou objeví helikoptéra, úplně to duní a ze všech sil volám, tak podťe, vy sraabi srabácký, podťe si pro mě! A vtom se rozrazí dveře do pokoje a máma se mě ptá, jestli jsem se náhodou nezbláznil, co tu tak hulákám, ať zklidním hormón, a že přišla teta Józka a ať ji jdu pozdravit.

A tak vypnu motor, odpoutám se, vystoupím a jdu teda pozdravit tetu Józu. Ale u dveří si uvědomím, že

jsem nezamknul, a tak se vrátím, strčím klíč do zámku a párkrát s ním zatočím. Pak ještě pro jistotu zatáhnu za kliku, jestli jsou dveře opravdu zamčený, zámek taky občas zazlobí. Budu muset zajet do servisu.

Teta Józka je mámina starší sestra. Vypadá úplně jako děda, je tlustá, má krátký vlasy, žlutý zuby a nemá manžela ani děti. Říká mi Špunte, ale jinak si mě vůbec nevšímá. Když mluví, kouká do prázdna, vypadá to, jako by mluvil k nějakému duchovi nebo tak něco.

Nazdar, Špunte! pozdraví mě a dívá se přes stůl do zdi.

S mámou si vždycky otevřou víno, povídaj si, vzpomínaj na dětství, kouřej jednu cigaretu za druhou, smějou se a pak teta z ničeho nic začne pronášet věty jako, no jo, Majdička, tatínkův mazánek! Nebo, Majdička sem, Majdička tam, všechno se vždycky točilo jen kolem ní, že jo!

A to už vím, že bude zle. A taky že jo, následuje hádka těch dvou. Teta křičí na mámu, ty zmije jedovatá, a máma zas, ty krávo tlustá, a teta zas, okradla jsi mě, tohle je můj byt, a máma jí odpovídá, polib mi prdel! Pak se začnou prát a to už mezi ně musí vletět táta a uklidňovat je. Potom obě seděj u stolu a pláčou. Je to vždycky stejný.

Teta Józka říká, že byla okradená, že majetek po jejích rodičích nebyl spravedlivě rozdělen a že my jsme dostali víc. My máme byt i s vybavením, zatímco ona zdělila jen chatičku v zahrádkářské kolonii za městem,

kterou vlastníma rukama stlouk děda, a k tomu ještě dostala mrazák, ale ten je jí prej k ničemu.

Takhle se vždycky zhádaj, vyčtou si všechno možný, rozejdou se, a když se příště potkaj, dělaj, že se to vůbec nestalo.

Ve školce jsem si našel kamarádku Sylvu. Je to tam snesitelnější, hlavně díky ní, ale stejně už se těším, až tam přestanu chodit. Prej ještě pár měsíců, pak budou prázdniny a po nich už půjdu do školy. A Sylva taky. Díky tomu už nemusíme chodit po obědě spát, abysme si zvykli na školní režim. Ve škole se spát nebude. To je dobrá zpráva.

Sylva bydlí ve stejném domě jako my a skoro každý ráno do školky chodíme spolu. Takhle jsme se skamárádili. Hrajeme si třeba v kuchyňce. Já jsem jakože táta a přijdu domů z práce, ona je moje žena a říká mi, ať si jdu umejt ruce a taky nohy, protože mi děsně smrděj, a u toho krčí nos. Pak usednu ke stolu, zatímco ona ještě u plotny míchá guláš, u toho mi povídá, že Jarošový ze třetího umřel ten pudlík, Zich z přízemí že už půjde do důchodu a že v koupelně zase kape kohoutek. Na to musím říct přesně tohle, už zas? Hrom aby do toho bacil, ženo moje, po večeri na to mrknu. Pak mi nandá jídlo a já všechno sním a ještě si přidám.

Navrhnu, že bysme si to mohli otočit, že bych teď žena byl já a ona muž, kterej chodí do práce. Jenomže tenhle nápad se jí nelíbí. Muž je muž a jeho povinností je nosit domů z práce peníze a žena je doma,

stará se o domácnost, o děti a o něj. To že je život ženy a bastafidli. Takhle je to pořád dokola. Co Sylva řekne, to musím udělat. Mně to ale nevadí.

Jednou se ve školce neobjeví. Onemocní. A tak do kuchyňky zatáhnou Kubíka, to je takovej malej kluk, co moc nemluví, vysvětlím mu pravidla hry, že on teď bude můj muž, já jeho žena a že se o něj budu starat. Kubík kejve hlavou na znamení, že jo a tak ho usadím ke stolku, nandám mu na talíř lečo a cestou na něj foukám, protože je ještě moc horký. Tak si nech chutnat, popřeju mu a podám mu lžici. Kubík se na mě podívá a pak se do talíře vyzvrací. Tak takhle ne, Kubíku, napomenu ho a hned nato mi vyjede svačinka z břicha do pusy, ale rychle ji zase pošlu zpátky dolů. Věruška všechno po Kubíkovi uklidí, ale tváří se u toho přísně. Jdu si radši malovat.

Odpoledne, někdy když je táta ještě v práci, se prohrabuju máminým šatníkem. Otevřu dveře skříně a vyvalí se na mě její vůně. Mám oblíbenou jednu bílou sukni s černejšma puntíkama. Oblíknou si ji, vezmu si její šminky, jak tomu ona říká, namaluju si rty červenou rtěnkou a do vlasů si dám její čelenku. Většinou si pustíme i rádio a tančíme. Ale máma musí hlídat čas, aby mě v tom nenačapal táta, až přijde z práce domů. Jednou dorazil dřív a když mě v tom jejím oblečení a zmalovanýho uviděl, zmlknul a nebyla s ním řeč několik dní. Pak si mě vzal stranou a řek mi, že je to divný a že tohle kluci nedělaj.

Je pátek a to znamená, že zítra budeme dlouho spát. Nedavno jsem se takhle v sobotu probudil celej rozlámanej a ještě víc unavenej, než když jsem si šel večer lehnout.

Dobrý ráno, spáči, pozdravila mě máma, když jsem přišel do kuchyně. Sednul jsem si ke stolu a opřel se o něj loktama.

Jak dlouho jsem spal?

Máma se podívala na hodiny, na chvilku se zamyslela a pak řekla, panečku, skoro třináct hodin.

A táta ještě spí? podivil jsem se.

Jo jo, ještě spí.

Trochu mámu podezírám z toho, že nám dala něco do večere nebo do pití. Není to tak dlouho, co jsem se jí takhle jednou v pátek zeptal, jestli je ráda, že bude víkend a že budeme všichni tři spolu doma.

Byla bych radši, kdybyste to prospali, takhle ten víkend zas jen prožerete, odpověděla mi a dál loupala brambory.

Venku prší a každou chvíli se blýskne a já počítám, kdy se ozve hrom. Podle toho poznám, jak daleko od nás blesk udeřil. Prej co vteřina, to kilometr, to mě naučil děda. Sice nevím, jakou vzdálenost má kilometr, ale teď jsem napočítal ani ne do dvou a prásklo to, až se zatřáslы okna. Čert bouřku nemá rád, je z toho nervózní. Sedím u něj, hladím ho a říkám mu, že se nemusí bát, protože náš dům má hromosvod. Sice mi olízne celej obličej, ale nemyslím si, že bych ho uklidnil, pořád občas zakňučí. Čert už je s náma dlouho, zatím se nikdo

na inzeráty, který jsme s tátou vylepili po celém sídlišti, neozval. A doufám, že už ani neozve. Táta nedávno povídal, že s každým dnem pravděpodobnost, že by si pro Čerta přišel jeho páníček, klesá. Myslím, že Čertovi se po původním páníčkovi ani nikdy nestejskalo, od začátku vypadal, že je u nás spokojenej.

V televizi běží Vetřelec, rodiče mi dovolili se na to koukat. Ale po scéně, ve který někomu z břicha vyleze slizká příšera a já si cvrnknu do kalhot, popřeju mámě a tátovi dobrou noc a jdu radši spát. Jenomže se to neobejde bez následků. Mám sen. Ležím u sebe v posteli a pode mnou ve spacáku spí děda. To není zas až tak divný, ale pak to v tom spacáku zašustí. Posadím se a vidím, jak dědu něco párá zevnitř od hrudníku dolů k břichu. Dlouhá rána se rozevře, vyleze z ní rak a snaží se ke mně natáhnout klepeta. Začnu rvát ze všech sil. Děda se probudí, posadí se a jako by si tý obrovský díry v sobě, a toho raka, co z ní trčí, vůbec nevšimnul, říká, čo robiš, čo robiš, čo robiš?

Se slzama v očích dojdu k rodičům do postele a vmísím se mezi ně. Máma mě utěšuje, že to byl jen sen. Schovám se k ní pod deku, má tam teplo, to mě uklidní a pak zas usnu.

Když si máma lakuje nehty, sedí v kuchyni u stolu, v prstech drží víčko se štětečkem, kterej opatrně namáčí do červenýho laku, pak ho otře o okraj lahvičky, aby nepokapala stůl, a lak pomalu soustředěně a rovnoměrně nanese postupně na všechny nehty. Většinou

si sednu k ní ke stolu, položím si hlavu na zkřížený ruce a celý proces zaujatě sleduju. Má u toho takovej ostrej pohled a sem tam si něco brouká. Potom víčko pořádně zašroubuje a fouká si na čerstvě nalakovaný nehty nebo rukama máchá ve vzduchu, to aby prej lak rychlejš zaschnul. Navíc mi to strašně voní. Občas, třeba potom, co si před spaním vyčistím zuby, si lak vezmu, odšroubuju víčko, lahvičku si přiložím k nosu a zhluboka ho nasaju do plic.

Ted' mě ale napadlo, že bych si mohl zkusit nehty nalakovat. Moc dlouho nad tím nepřemýšlím, to je tak nějak obecně můj problém, zamknu dveře, posadím se na okraj vany a jdu na to. Jsem ale tak nervózní, že se mi třese ruka, takže lak mám všude možně, jen ne na nehtech. Někdo vezme za kliku. Určitě táta, napadne mě. A taky že jo. Trhnu s sebou a omylem rukou vrazím do lahvičky, která sjede do vany a všechen lak se vylije ven.

Co tam děláš? Proč jsi zamčený? dobejvá se táta dovnitř.

Ále, myju si hlavu, víš! Nic lepšího mě v tuhle chvíli nenapadne.

Myješ si hlavu? Ted'? Co je to za nesmysl. Otevři!

Moment! volám směrem ke dveřím.

Co ted', co ted'? Začínám zmatkovat. Nevím, co mám udělat dřív. Popadnu sprchu, že aspoň spláchnu ten vylitej lak, jenomže už stačil zaschnout. Takhle rychle? To snad není možný, jak jsi to mohl stihnout, ty hajzle, křičím. Tohle se mi stává, když jsem pod tlakem,

že to, co mi jede hlavou, říkám nahlas. Srdce mám až v krku a táta pořád buší na dveře.

Co to má znamenat? Okamžitě otevři, než vyrazím dveře, Julo! volá a rány jsou pořád silnější a silnější. Po-malu mi začíná docházet, že z tohohle se nevykroutím. A tak se slzama v očích otevřu dveře.

To snad nemyslíš vážně! Co tu provádíš? ptá se rozzlobeně a obličejem udělá výraz, jakože něco cejtí. To je lak na nehty, ne?

Jo, je, rozbřečím se.

Tentokrát to trvalo tejdén, než se mnou táta zase začal normálně mluvit. Přišel ke mně do pokoje a řekl mi, že má dva lístky na hokej na tuhle neděli a jestli s ním chci jít. Chodí na hokej pravidelně, ale tohle je poprvý, co mi nabídnul, že můžu jít s ním, takže jasně, že chci. Ale hlavně, táta zas se mnou konečně mluví. A tak si slíbím, že s tím přestanu. Už žádný máminy šaty, žádný šminky ani laky. Nic z toho. Oted' budu normální kluk a budu chodit s tátou na hokej.

Hokej znám z televize. Moc mě nebaví, protože tomu nerozumím a táta u toho vždycky hrozně křičí. Góó-óóóóóóóó! začne rvát z ničeho nic a já se pokaždý strašně leknu. I máma se lekne a Čert taky. Prostě je to blbý a trapný a já bych to zakázal. Takže trochu se toho bojím, ale třeba to bude naživo lepší než v televizi. Uvidíme.

Řeknu to rovnou, není to dobrý. Kolem stadionu jsou davy hlučných lidí. Někdo pořád něco pokřikuje.

Nějakej obtloustlej pán s jedním zubem se nade mě u vchodu nakloní a zeptá se, komu fandím.

Je mi to jedno, říkám mu a táta mě chytí kolem ramen a přitáhne mě k sobě. Jednozub na to nestihne nic říct, protože nás dav zatlačí dovnitř. Nikde se nedá ani hnout, tolik lidí pohromadě jsem ještě nikdy neviděl.

Chci pivo, houkne na mě táta a táhne mě k výčepu. Fronta je až k záchodkům, ze kterejch jsou cejitit čuránky, a hospodskej v bílým plášti čepuje jedno pivo za druhým. Kvrdlá páčkou od pípy a v koutku úst má cigaretu. Jedna servírka vybírá peníze od zákazníků a druhá lítá s tácem sem a tam. Je tu strašně zakouřeno, až mě z toho štípou oči. Chce se mi na záchod, ale bojím se tam jít, vydržím to, přesvědčuju sám sebe. Proto si radši ani nedám limonádu, kterou mi táta nabízí, že mi koupí.

Chcete pivo do skla, nebo do kelímku s sebou? ptá se ho ta starší servírka. Je ošklivá. Táta chce pivo v kelímku, aby prej mohl popíjet během zápasu. Jen kousek od nás zahlídnu potyčku dvou pánů, nejdřív se dohadují, ale přes ten rámus kolem není rozumět o čem. Pak ten v černý bundě strčí do toho ve svetr, ten zavravorá a udělá pár kroků dozadu, hned se ale napřáhne a vši silou toho druhýho udeří pěstí do obličeje, až letí skoro přes celej výčep a převrhne stůl s pivama, u kterýho seděj dva lidi. Nikoho to ani moc nezajímá, jen výčepní to pozoruje nateklejma očima a pak řekne, hovada debilní, při tom pořád čepuje pivo a dým z cigarety mu leze do zarudlýhoka.